

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: Кж-221/05
Бања Лука, 22.8.2006. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, те Обрена Бужанина, Горане Микеш, Фикрета Кршлаковића и Јанка Нинића, као чланова вијећа, уз учешће Софије Рибић као записничара, у кривичном предмету против оптуженог М.М., због кривичног дјела тешка тјелесна повреда из члана 156. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући по жалби браниоца оптуженог, адвоката Д. Ј. Г. из З., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бијељини број Кж-1-1/05 од 31.10.2005. године, након одржане јавне сједнице трећестепеног вијећа у присуству оптуженог и његовог браниоца Г.Е., адвоката из Б.Л., а у одсутности уредно обавјештеног Републичког тужиоца, дана 22.8.2006. године, донио је

П Р Е С У Д У

Одбија се, као неоснована жалба браниоца оптуженог М.М. те се потврђује пресуда Окружног суда у Бијељини број Кж-1-1/05 од 31.10.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бијељини број Кж-1-1/05 од 31.10.2005. године, донесеној на претресу пред тим судом, оглашен је кривим оптужени М.М., због кривичног дјела тешка тјелесна повреда из члана 156. став 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), и осуђен на казну затвора у трајању од три мјесеца. Оптужени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати износ од 210,00 КМ, а на име паушала износ од 200,00 КМ, а оштећени В.М. је са имовинско-правним захтјевом упућен на парницу.

Против те пресуде жалбу је, благовремено изјавио бранилац оптуженог, адвокат Д.Ј. Г. из З. због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, с приједлогом да се побијана пресуда укине, или да се иста преиначи у ослобађајућу, или пак преиначи у одлуци о санкцији изрицањем условне осуде.

Одговор на жалбу није поднесен.

Код изјављене жалбе и приједлога у жалби оптужени и његов бранилац, адвокат Г. Е. из Б.Л., су остали и на сједници трећестепеног вијећа овог суда.

Испитујући другостепену пресуду у смислу одредбе члана 312. Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП-а), у оном дијелу у којем се жалбом браниоца оптуженог побија, те у смислу одредбе члана 314. ЗКП-а и у одлуци о казни, овај суд је одлучио као у изреци пресуде из слиједећих разлога:

Нема мјеста жалбеном приговору заснованом на тврдњи о битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка ј) ЗКП-а те члана 303. став 2. истог закона.

Наиме, жалба апострофира унутрашњу противрјечност изреке пресуде и недостатак разлога у образложењу за одлучне чињенице као облике битне повреде одредаба кривичног поступка садржане у одредби члана 303. став 1. тачка ј) ЗКП-а, међутим наведене жалбене тврдње о учињеним битним повредама одредаба кривичног поступка нису аргументоване у образложењу жалбе. Тако се тврдња око притиврјечности изреке пресуде уопште не образлаже кроз прецизирање чињеница од одлучног значаја у погледу којих, по становишту жалбе постоји колизија, па се овако уопштен приговор не може прихватити као основан. Надаље на приговорима који се огледају у тврдњи да је вјештачење тјелесних повреда вршио некомпетентан вјештак медицинске струке (специјалиста патолог умјесто специјалиста судске медицине), не може се градити теза о битној повреди одредаба кривичног поступка, како то жалба представља, јер приговор таквог карактера у суштини представља оспоравање чињеничне основе пресуде.

У оквиру жалбеног основа означеног као погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, тај приговор је разматран, те овај суд налази да је одлучна чињеница која се односи на тежину повреде код оштећеног задобијене критичног догађаја, правилно и потпуно утврђена у другостепеном поступку провођењем вјештачења по вјештаку медицинске струке др В.С., сталном судском вјештаку медицинске струке. Налаз овог вјештака је заснован на медицинској документацији сачињеној након повређивања оштећеног у критичном догађају, те на обављеном тјелесном прегледу оштећеног од стране вјештака. На чињеницама, прибављеним на тај начин, о врсти и облику повреда које је оштећени задобио, вјештак је користећи се стручним знањем и искуством вјештака, дао мишљење у погледу карактера повреде, квалификујући повреде код оштећеног као тешку тјелесну повреду у свом збирном дјеловању. Правилност таквог закључка вјештака у погледу тежине повреде се не може довести у сумњу жалбеним приговором, који се темељи искључиво на паушалној тврдњи о некомпетентности вјештака, због неадекватне специјалности вјештака.

Када је другостепени суд у поступку по жалби браниоца оптуженог на првостепену пресуду испитао жалбени приговор заснован на тврдњи о поступању оптуженог критичног догађаја у нужној одбрани, није почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 2. ЗКП-а у вези са чланом 312. истог закона само због тога што на претресу пред другостепеним судом нису поново саслушани сви свједоци у циљу разјашњења чињеница значајних за утврђење нужне одбране, како то жалба неосновано тврди. Ово из разлога што се у смислу одредбе члана 321. став 1. тачка б) ЗКП-а на претресу пред другостепеним судом изводе нови докази или поново изводе докази који су изведени на главном претресу пред првостепеним судом, само у погледу оних одлучних чињеница које су непотпуно или погрешно утврђене, а правила извођења тих доказа пред другостепеним судом су регулисана одредбама члана 323. став 2. и 3. ЗКП-а. У конкретном случају другостепени суд је оцјенио да је, проведеним доказима на главном претресу пред првостепеним судом, правилно утврђено да радње оптуженог критичног догађаја нису имале карактер поступања у нужној одбрани. За жалбени приговор одбране којим се оспорава такво утврђење првостепеног суда, побијана пресуда другостепеног суда је дала разлоге у образложењу, па с обзиром на то нема основа за тврдњу жалбе браниоца оптуженог да другостепени суд није одлучио о свим жалбеним приговорима, те да је на тај начин прекршио одредбу члана 312. ЗКП-а која обавезује другостепени суд да првостепену пресуду испита у дијелу у којем се жалбом побија.

Када жалба оспорава вриједности значај датих разлога у образложењу другостепене пресуде у погледу ове одлучне чињенице, на приговорима таквог карактера се не може успоставити битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка ј) ЗКП-а, у облику недостатка разлога у образложењу, како то жалба представља. Аргументима изнесеним у образложењу жалбе, није по оцјени овог суда доведено у питање правилност чињеничних утврђења побијане пресуде на којима се заснива закључак о одсуству нужне одбране у поступању оптуженог критичног догађаја при извршењу дјела, као околности која искључује постојање кривичног дјела, нити је тим аргументима доведена у сумњу валидност датих разлога другостепене пресуде за такво утврђење, која разлоге у цјелини прихвата и овај суд.

Приговор жалбе којим се указује на неправилно утврђење другостепене пресуде у погледу датума инкриминисаног догађаја, те утврђење узрочне везе повреда код оштећеног са тим догађајем, жалба није поткријепила никаквом аргументацијом нити доказним приједлозима који би потврдили такву тезу жалбе, па се овако неаргументовани приговори чињеничној основи побијане пресуде не могу прихватити као основани.

Како се тврдња жалбе о повреди кривичног закона на штету оптуженог заснива на недостацима чињеничне основе пресуде које жалба види, а које та пресуда по оцјени овог суда не садржи, то ни овом жалбеном основу побијања другостепене пресуде нема мјеста.

Одлуку о казни овај суд је испитао у смислу одредбе члана 314. ЗКП-а, те налази да су у изреченој казни затвора у трајању од три мјесеца оптуженом за почињено кривично дјело у пуној мјери дошле до изражаја све олакшавајуће околности које је другостепени суд утврдио на страни оптуженог, и оквалификовао их као околности особито олакшавајућег карактера, по основу чега је казна оптуженом ублажена испод посебног минимума казне прописане за то кривично дјело. Изречена казна и по оцјени овог суда одговара тежини почињеног дјела и степену кривичне одговорности оптуженог и представља потребну мјеру казне за остварење законом прописане сврхе кажњавања у свим њеним сегментима.

На основу изложеног а у смислу одредбе члана 324. став 2. ЗКП-а у вези са одредбом члана 319. истог закона, жалба браниоца оптуженог је одбијена као неоснована, те је одлучено као у изреци пресуде.

Записничар

Софија Рибич

Предсједник вијећа

Желимир Барић

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић

